

De campingmoord

Van Carrie & Eddie verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De pindakaasmoord

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Carrie & Eddie

De campingmoord

En nog 13 spraakmakende Nederlandse
moordzaken ontrafeld door de makers van

Moordzaken, de podcast

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6654 3

© 2024 Carine Voshaar en Edward van der Marel

Opgetekend door Daniëlle Hermans

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Dave Wall / Arcangel Images

Foto auteurs © Dirk-Jan van Dijk

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

- 1 Franeker - Enkhuizen - Sambeek
- 2 Arnhem
- 3 Zoetermeer
- 4 Almere
- 5 Maassluis
- 6 Amsterdam
- 7 Breezanddijk

- 8 Bennekom
- 9 La Boupillière (Frankrijk)
- 10 Amsterdam
- 11 Leiden
- 12 Amsterdam
- 13 Middelie
- 14 Wageningen

Inhoud

	Proloog	9
1	De gifweduwe	13
2	De moord zonder lijk	31
3	De Zoetermeerse gezinsmoord	53
4	De zaak-Nikki Lawalata	68
5	Thea en de uitvaartverzorger	83
6	De cafémoord	102
7	De campingmoord	114
8	De Bennekomse bijlmoord	131
9	De vakantiehuismoord	145
10	De medicijnmoorden	161
11	De balpenzaak	179
12	De zaak-Bolhaar	193
13	De moddermoord	211
14	De moord op de boekverkoopster	228
	Epiloog	245
	Dankwoord	247

Proloog

Soms moeten we elkaar even in de arm knijpen. Sinds we in augustus 2020, midden in coronatijd, begonnen met *Moordzaken, de podcast* hebben we ontzettend veel meegemaakt. Wat begon als twee vrienden die samen aan de keukentafel achter één microfoon kropen om een podcast te maken over moordzaken, leidde tot nu al ons tweede boek, *De campingmoord*.

Maar dat is niet alles. We hebben inmiddels 88 podcastafleveringen opgenomen en zijn in totaal bijna 20 miljoen keer beluisterd.

En de bijzondere ervaringen blijven zich opstapelen. Ons eerste boek, *De pindakaasmoord*, was een bestseller en we zijn drie keer genomineerd voor een Dutch Podcast Award. Het hoogtepunt was voor ons toch het winnen van de Publieksprijs bij de Dutch Podcast Awards 2023. En de naam zegt het al, het is een publieksprijs. Jullie luisteraars, en nu dus ook lezers, zijn de mensen voor wie we het doen.

We krijgen al vanaf het prille begin hartverwarmende reacties. Van mensen die het tijdens corona moeilijk hadden, maar die door het luisteren naar onze podcast de nodige afleiding vonden, en ook heel persoonlijke verhalen van mensen die zelf in hun nabijheid iets verschrikkelijks hebben meegemaakt. Tijdens onze liveshows in TivoliVredenburg zijn we overdonderd door wat we bij anderen hebben losgemaakt. Zo weten we dat er jongeren door ons crimi-

nologie zijn gaan studeren en anderen hebben we juist geïnspireerd om ook een podcast te gaan maken.

Voor onszelf is er niet zoveel veranderd. Nog steeds nemen we de podcast op aan de keukentafel. Meestal bij Eddie, maar dan moeten we wel hopen dat zijn honden rustig blijven. Namen we bij Carrie op, dan waren de burens die hun huis verbouwden weleens een uitdaging, of haar kat die wat extra aandacht wilde. Wel hebben we al vrij snel geïnvesteerd in een tweede microfoon; dat klinkt toch n et iets beter.

En we leren nog steeds elke aflevering bij. Wat ‘mag’ je wel en niet meer zeggen in deze tijd? Hoe spreek je bepaalde plaatsnamen uit? Maar ook wat geloof precies kan betekenen, wat de implicaties zijn van bepaalde psychische aandoeningen en hoe het bijvoorbeeld is om in een tbs-kliniek te werken. Daarnaast zijn we ons er terdege van bewust dat we de meest gruwelijke zaken beschrijven over mensen die het slachtoffer werden van moord, waarbij ook nabestaanden op hun manier levenslang hebben gekregen. Daarom delen we hieronder met jullie de afwegingen die wij maken bij de selectie van de zaken die uiteindelijk in de podcast terechtkomen.

*

Wij bespreken uitsluitend opgeloste zaken. Waarom? In de eerste plaats denken we aan onze veiligheid. Als wij in ‘stinkende potjes’ zouden gaan roeren dan zouden we daarmee vijanden kunnen maken. Ook hebben wij hobbyisten niet de pretentie zelf even een cold case te gaan oplossen.

Wij willen juist inzicht krijgen in researchewerk, de rol van het bewijsmateriaal en natuurlijk ook alle menselijke aspecten die spelen bij slachtoffers, daders en nabestaanden. Bij slachtoffers hopen we weleens dat ze in ‘giftige’ relaties een andere keuze gemaakt zouden hebben, als dat  uberhaupt mogelijk was. Bij daders vragen we ons altijd af hoe het zover heeft kunnen komen. Deskundigen buitelen al sinds jaar en dag over elkaar heen in het nature-nurturedebat.

Zijn de eigenschappen van een moordenaar aangeboren en dus genetisch bepaald? Of zijn opvoeding en omgeving bepalend voor het gedrag? Het is hoogstwaarschijnlijk een combinatie, maar hoe beide zich procentueel gezien tot elkaar verhouden, houdt de gemoederen nog altijd flink bezig. De eerste levensjaren zijn in elk geval zeer bepalend voor de ontwikkeling van een mens. Als je het zo bekijkt, is al heel snel voor een groot deel bepaald 'wie je bent'. Maar maakt je dat ook een moordenaar? Voor nabestaanden is het moeilijk te accepteren dat ook moordenaars over het algemeen ooit weer op vrije voeten komen. Zo kijken de (groot)ouders van Charlotte, Marieke en Claudia (hoofdstuk 3 De Zoetermeerse gezinsmoord) met angst en beven uit naar de dag dat de moordenaar van hun geliefde (klein)kinderen weer vrij man zal zijn. Maar er zijn ook voorbeelden waarbij nabestaanden vergevingsgezind zijn. De psyche van de mens is soms ondoorgrondelijk.

Wat bij ons ook meespeelt in de keuze ons alleen op opgeloste moordzaken te richten, is dat zulke zaken 'rond' zijn. Hoe gruwelijk de moord ook is, er is sprake van rechtvaardigheid omdat er een dader gepakt en veroordeeld is. Al gaat die vlieger niet altijd op als een verdachte met dank aan de inspanningen van een steengoede strafpleiter tegen alle verwachtingen in toch vrijgepleit wordt. Betekent dat dan dat hij of zij onschuldig is? Soms hebben wij daar zelf wel onze twijfels bij. Bij het bespreken van 'De moddermoord' en 'Thea en de uitvaartverzorgster' schrikken we er dan ook niet voor terug om dat te laten merken. Maar zekerheid is er nooit, want in de meeste gevallen is er geen getuige om het na te vertellen. Wij hopen de lezers en luisteraars in elk geval op een spannende en respectvolle manier mee te nemen in complexe en fascinerende zaken.

Hoewel er over de hele wereld de meest vreselijke en bizarre moorden gepleegd worden, richten wij ons uitsluitend op Nederlandse zaken. Het besef dat je buurman een moordenaar kan zijn, is aan de ene kant verontrustend, maar tegelijkertijd is het ook goed om je ervan bewust te zijn. Het doet iets met je vertrouwen in de mens. Maar om te voorkomen dat je vreemden voortaan met arg-

waan tegemoet treedt: bedenk dat de meeste moorden door bekenden van het slachtoffer, zoals partner, familie of vrienden, worden gepleegd. In dit boek zijn 'De campingmoord', 'De bijlmoord' en 'De moord op de boekverkoopster' daarbij in elk geval sprekende voorbeelden.

*

Mensen vragen ons vaak of wij ons door het maken van de podcast minder veilig zijn gaan voelen. Hoewel het natuurlijk voorkomt dat iemand op het verkeerde moment op de verkeerde plaats is, en op die manier om het leven komt, gaan wij nog steeds uit van het goede in de mens. We begrijpen dat dit voor nabestaanden totaal anders is. Daarom zijn we verheugd met de samenwerking die we zijn aangegaan met de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers (FNG Nederland). Deze organisatie vertegenwoordigt ruim vijfhonderd families die een dierbare hebben verloren door ernstig geweld. De FNG biedt lotgenotencontact en zet zich in voor de verbetering van de rechtspositie van slachtoffers en nabestaanden. Vooraf informeren wij via de FNG indien mogelijk de nabestaanden bij de zaken die wij bespreken. We beseffen dat we met onze verhalen voor nabestaanden weer vreselijke ervaringen oprakelen, maar wij hopen dat dit boek juist ook een eerbetoon is aan Ruud, Tjipke, Henk, Claudia, Marieke, Charlotte, Nikki, Thea, Gijs, Freddy, Bert, Jacqueline, Artie, Marianne, Johan, Dorothea, Alan, Alfredo, Mary, Corina, Donna, Sharon, Caroline en Marian én hun nabestaanden.

I

De gifweduwe

De pas gescheiden Jos uit het Noord-Brabantse Sambeek zit op een roze wolk. Via de christelijke datingcommunity Date2Shine heeft hij eind 2012 de vrouw van zijn leven gevonden. Ada (51) is een zachtaardige vrouw met donkerblonde krullen, een mooie glimlach, vriendelijke ogen en een zachte stem. Ze werkt sinds jaar en dag als zelfstandige in de ouderenzorg waar ze zieke mensen begeleidt tijdens hun laatste levensfase. Ze wordt gezien als een zorgzame verpleegkundige die zeer begaan is met haar terminale patiënten. Ook Jos' hoogbejaarde moeder is een en al lof over haar kersverse schoondochter en noemt haar een lot uit de loterij. 'Iemand die op bezoek komt en zelf de koffiekopjes opruimt. Zo ontzettend attent, waar vind je die nog?' Zowel Jos als Ada is strenggelovig en al snel besluiten ze hun prille liefde te bezegelen met een huwelijk. Op 14 maart 2014, op de vijftigste verjaardag van Jos, zal het gelukkige stel in het huwelijksbootje stappen.

Speciaal voor haar nieuwe liefde verhuist Ada vanuit het Friese Franeker naar het Noord-Brabantse gehucht Vortum-Mullem, op 2 kilometer afstand van Jos. Dit huis heeft ze eigenlijk alleen voor de vorm, want Ada is bijna altijd bij haar verloofde, die ondertussen zijn huis, waar hij met zijn ex-vrouw heeft gewoond, te koop heeft gezet. Maar dan gebeurt er iets verschrikkelijks. Op 5 juni 2013 ontstaat er brand in Jos' woning aan de Bergstraat. Gelukkig

is er niemand thuis. Nu wil het toeval dat Ada precies op de dag van de brand om 10.18 uur bij de Gamma in Boxmeer vier flessen terpentine koopt. In haar zwarte Peugeot rijdt ze vervolgens naar het huis van Jos en daar doet ze rond halfelf de rolluiken naar boven om binnen te kunnen komen, aldus een buurtbewoner die dit ziet gebeuren. Als ze vertrekt, doet ze de rolluiken weer naar beneden.

Rond kwart over elf komt bij de brandweer een melding binnen van een woningbrand. Een buurvrouw meldt dat ze kort voordat de vlammen uit het dak sloegen een kleine zwarte Peugeot zag wegrijden. Van de bestuurder zag ze alleen een ontblote arm. De auto ging in de richting van het centrum van Sambeek. Vervolgens zag de buurvrouw rook en vlammen uit het raam op de eerste verdieping van het huis van haar buurman komen.

Als de brand is geblust, wordt op het aanrecht in de keuken van de bijna volledig afgebrande woning een aangebroken fles terpentine van de Gamma aangetroffen. In de kofferbak van Ada's zwarte Peugeot, die op diezelfde dag om 13.21 uur al in beslag wordt genomen, ligt een vuilniszak met daarin onder meer een plastic tas van de Gamma, drie terpentineflessen, waarvan twee leeg en één vol. Verder staat vast dat Ada die zomerochtend mouwloze kleding droeg, wat in overeenstemming is met de blote arm die de buurvrouw heeft gezien. Ook wordt op Ada's linkerschoen terpentine gevonden. Conclusie: Ada heeft deze brand aangestoken, dat kan niet anders. Op het politiebureau ontkent Ada echter in alle toonaarden iets met de brandstichting te maken te hebben. Ze mag uiteindelijk naar huis, maar blijft nog wel verdachte in de zaak. Jos gelooft in de onschuld van zijn verloofde en trekt bij haar in, maar krijgt door de brand een enorme financiële klap te verduren. Omdat het om brandstichting gaat, keert de verzekering namelijk geen cent uit. Er zit echter nog wel een hypotheek op zijn in de as gelegde woning, en die zal hij gewoon moeten afbetalen.

Maar de nachtmerrie is nog niet voorbij. Op 26 november 2013, nog geen vier maanden voor hun geplande huwelijk, wordt Ada

aangehouden in haar woning in Vortum-Mullem. Niet vanwege de brandstichting, maar op verdenking van moord... De politie meldt Jos dat de kans zeer groot is dat hij aan de dood is ontsnapt. Ada blijkt twee keer eerder getrouwd te zijn geweest en haar beide echtgenoten zijn op jonge leeftijd onder raadselachtige omstandigheden om het leven gekomen. Arme Jos, die geen idee had van het duistere verleden van zijn aanstaande, wordt twee dagen later, op 28 november, in Drachten verhoord. 'Daar hoorde ik voor het eerst wat er was gebeurd. Ik heb nooit iets aan haar gemerkt.'

Drie decennia eerder. Op 30 mei 1984 stapt Ada op drieëntwintigjarige leeftijd in het Zuid-Hollandse Moerkapelle in het huwelijksbootje met Ruud. De diepgelovige jonggehuwden hebben een sterke kinderwens die al snel wordt vervuld: ze krijgen samen vier kinderen, allemaal jongens. Omdat hun huis te klein is voor zes personen verhuizen ze naar een ruime eengezinswoning in het Noord-Hollandse Enkhuizen. Daar aan de Klaverweid, een rustige straat aan het water, delen ze twintig jaar lief en leed. Samen vormen ze een ideaal gezin; rossige Ruud is een vrolijke, hardwerkende man die altijd in is voor een geintje en hij is gek op zijn zoons. Hij zit vol toekomstplannen en heeft ideeën voor een eigen kwekerij. Donkerblonde Ada is een opgewekte, zachtaardige vrouw met een opgeruimd karakter. Ze werkt hard en is erg hulpvaardig naar anderen. Maar Ada heeft ook een heel andere kant. Thuis kan ze van zorgzaam en lief ineens omslaan naar compleet hysterisch. Juist die ongecontroleerde woedeaanvallen zorgen voor veel spanningen tussen haar en Ruud.

De twee hebben constant ruzie en alles wijst erop dat het huwelijk op de klippen zal lopen. Omdat een scheiding voor hen onbespreekbaar is – beiden zijn aanhanger van de Vrije Baptistengemeente, een religieuze stroming waarin het huwelijk gezien wordt als de unieke en onverbreekelijke band tussen man en vrouw – besluiten ze een tijdje uit elkaar te gaan. Misschien zal de afstand helpen hen weer dichterbij elkaar te brengen. Dus gaat

Ruud in het najaar van 2003 bij zijn vader in Moerkapelle, ruim 100 kilometer verderop, logeren. Vanaf januari 2004 bloeit het wederzijdse verlangen weer op.

Waarschijnlijk ziet Ruud door zijn afwezigheid hun huis in Enkhuizen in een nieuw licht en valt het hem op dat er behoorlijk wat achterstallig onderhoud is. Hij neemt in februari twee weken vrij om het huis grondig op te knappen. Alle kamers worden aangepakt en hij schuurt de nare tijden die nu achter hen liggen weg en schildert eroverheen. Op naar een nieuw begin, zal hij hebben gedacht. Maar dat nieuwe begin duurt slechts kort. Ruud, een fitte veertiger, voelt zich op een dag plotseling ontzettend beroerd. Zo beroerd dat hij niet eens meer uit zijn stoel kan komen. Ada en een van hun zoons moeten hem zelfs met z'n tweeën ondersteunen als hij de trap op wil om boven in bed te gaan liggen. De rust lijkt hem helaas weinig goed te doen; Ruuds ziekteverschijnselen worden alleen maar erger. Zijn gerochel en zware ademhaling zijn de volgende dag door het hele huis te horen en gaan door merg en been. De vier kinderen zijn vreselijk ongerust maar dat geldt niet voor Ada. Gezien haar ervaring in de zorg weet ze precies wat Ruud nodig heeft, zo stelt ze, dus de huisarts hoeft niet te worden gebeld en een ambulance is ook niet nodig. Echt niet, ze heeft alles onder controle.

Als hun jongste zoon van zeven jaar oud even bij zijn vader op bed gaat liggen, vraagt Ada hem wel te bidden voor zijn vader. Maar ook dat mag niet baten, want Ruud gaat hard achteruit. Hij moet de hele tijd overgeven waarbij er zelfs gal en bloed uit zijn maag komen. Ook oogt zijn huid vreemd; op zijn gezicht zitten blauwpaarse vlekken, zijn nagels, neus en lippen zijn blauw en zijn handen spierwit. Alles wijst erop dat Ruud dood- en doodziek is. Als een van de jongens op 21 februari thuiskomt van zijn werk, vraagt Ada hem naar boven te gaan om zijn vader wakker te maken. Zij heeft alles geprobeerd zegt ze, maar misschien reageert hij wel op de stem van zijn kind? De jongen loopt de slaapkamer in en ziet tot zijn grote schrik zijn vader bewegingloos in bed lig-

gen. Nog steeds schakelt Ada de hulpdiensten niet in, terwijl zij toch als geen ander kan zien dat haar man met spoed medische hulp nodig heeft. In plaats daarvan vraagt ze aan haar zoon of hij haar wil helpen om Ruud te wassen. Ook tijdens deze handelingen geeft Ruud geen enkele respons. Hij lijkt wel in coma.

In de nacht van zaterdag 21 op zondag 22 februari 2004 overlijdt Ruud kort na twee uur 's nachts. Nu belt Ada de huisarts wel maar die kan de doodsoorzaak niet vaststellen. In dergelijke gevallen wordt de gemeentelijke lijkschouwer opgeroepen om het lichaam verder te onderzoeken. Maar als Ada de huisarts vertelt dat de drie broers van Ruud allemaal een hartinfarct hebben gehad, acht de arts de kans groot dat ook Ruud daaraan is overleden. De huisarts verandert de doodsoorzaak van 'onbekend' in 'natuurlijke dood'.

Ruuds dood slaat bij zijn nabestaanden in als een bom. Hoe is het mogelijk dat een gezonde man van in de veertig zo plotseling overlijdt? Iedereen is enorm van slag. Iedereen behalve zijn echtgenote Ada. Zij zegt: 'Ruud heeft een goede ruil gemaakt. Hij is nu bij de Heer.' Ze uit haar verdriet sowieso op een aparte manier. Het valt de zoons op dat hun normaal zo zachtaardige moeder zo kil en emotioneel reageert op de dood van hun vader. Hoe kan dit? Ze waren immers twintig jaar samen en hadden bovendien vlak voor zijn dood hun ruzies bijgelegd. Ook waren ze van plan hun huwelijk nieuw leven in te blazen. Maar iedereen rouwt natuurlijk op een andere manier en al snel verdwijnen de vraagtekens van de jongens naar de achtergrond. Een geluk bij een ongeluk is dat de immer zorgzame Ruud een levensverzekering heeft afgesloten: kort na zijn dood krijgt Ada 300.000 euro op haar rekening gestort. Over de financiën hoeft het vaderloze gezin zich in elk geval geen zorgen te maken.

Ada is pas drieënveertig jaar oud als Ruud overlijdt en moet nu in haar eentje vier kinderen opvoeden. Toch valt deze taak haar niet zwaar, want ze is even opgewekt en vrolijk als altijd en ze gaat al snel weer aan het werk. Om echt een nieuw leven op te bouwen verkoopt Ada het huis aan de Klaverweid en verhuist ze met

haar jongens naar Franeker. Ook in de liefde vindt ze nieuw geluk, want in de Friese plaats ontmoet ze al snel de donkerharige Tjipke, een gescheiden man en vader van twee dochters. Tjipke is kalm en zwijgzaam en net als Ada erg gelovig. De twee vallen als een blok voor elkaar.

Op 4 april 2008 trouwen ze, en het geluk van het samengestelde gezin lijkt compleet. Toch gaat ook dit huwelijk niet van een leien dakje. De echtelieden hebben vaak ruzie en op sommige momenten barst Ada net zoals tijdens haar eerste huwelijk in hysterische huilbuien los. Ook deze keer is scheiden vanwege hun religieuze achtergrond voor hen geen optie. De geschiedenis herhaalt zich en de vele ruzies leiden er eind augustus 2009 toe dat Ada met een van haar zoons tijdelijk in Tzum gaat wonen, een pittoresk dorpje op 5 kilometer van Franeker. Net als in het huwelijk met Ruud werkt de ruimte die Ada en Tjipke elkaar geven. De ruzies worden bijgelegd en iets meer dan een halfjaar na haar vertrek – het is intussen maart 2010 – woont het stel weer samen.

Maar dan, twee jaar na hun hereniging, slaat het noodlot toe. Op woensdag 22 augustus 2012 belt Ada om acht uur 's ochtends haar huisarts. Ze heeft haar man dood in bed aangetroffen en snapt er niets van. Die ochtend om zes uur had hij de honden nog uitgelaten en twee uur later ligt hij dood op bed? Tjipke had de avond ervoor wel tegen Ada gezegd dat hij zich niet zo lekker voelde. Maar dat kwam waarschijnlijk doordat hij Yoki-drinkyoghurt had gedronken die over de datum bleek. Het drankje laat echter niet alleen een nare bijmaak in zijn mond achter. Van de ene op de andere minuut lijkt het wel, is hij plotseling doodmoe. Hij gaat naar bed en de volgende dag is hij dood.

De huisarts vermoedt dat Tjipke een natuurlijke dood is gestorven, namelijk aan een hartstilstand, maar voor de zekerheid wil hij het lichaam toch laten onderzoeken. Maar daar steekt Ada een stokje voor. Ze laat de huisarts een wilsbeschikking van haar man zien waarin zwart-op-wit staat dat hij niet wil dat er sectie op zijn lichaam wordt gepleegd. Het onderzoek wordt afgeblazen en de

begravenis kan worden gepland. Op de rouwkaart van Tjipke staat dat hij ‘vredig, maar onverwachts’ is heengegaan. Terwijl ‘vredig’ nog maar zeer de vraag is, klopt ‘onverwachts’ helemaal. Familieleden zijn verbijsterd. Volgens zijn broer was er helemaal niets mis met Tjipkes gezondheid.

De twee dochters van Tjipke zijn ontroostbaar. En hoe meer ze erover nadenken, hoe verdachter ze het overlijden van hun vader vinden. De wilsverklaring zit ze dwars. Zoiets past gewoon niet bij hem. Als ze hun stiefmoeder Ada confronteren met vragen over hoe het precies zit met die verklaring, stelt Ada dat hun vader hoogstwaarschijnlijk heeft aangevoeld dat hij zou komen te overlijden, want die wilsverklaring heeft hij volgens haar pas vlak voor zijn dood opgesteld. Onder de verklaring staat overigens geen handtekening, wel is Tjipkes naam eronder getypt.

De dochters zijn niet gerustgesteld en blijven de dood van hun vader vreemd vinden. Hij was immers een kernegezonde vijftiger, en dan gaat hij opeens dood zonder ziek te zijn geweest? Hoe kan dat? Daar komt bij dat hun stiefmoeder opvallend weinig emotie toont. Ze laat geen traan om de dood van haar echtgenoot en wil niet eens betrokken worden bij het uitzoeken van zijn grafsteen. Ook vinden de dochters het opvallend hoe razendsnel Ada de geldzaken van Tjipke – er stond een levensverzekering van maar liefst 250.000 euro op zijn naam – wil afhandelen.

Dan doet Ada op de begrafenis van haar man iets heel vreemds. Meerdere nabestaanden horen haar vlak voor het sluiten van de kist zeggen: ‘Het is nu lekker rustig. Eindelijk is je bekkie dicht.’ En deze bizarre uitspraak staat niet op zichzelf. Kennissen en familieleden horen via via dat ze na de begrafenis tegen mensen zegt dat ze blij is van Tjipkes gezeur af te zijn, en dat ze het thuis lekker rustig vindt.

Na veel wikken en wegen melden Tjipkes dochters zich een halfjaar na hun vaders plotselinge overlijden toch bij de politie. Ze uiten hun verdenkingen en geven aan dat een van hen twee dagen

voor Tjipkes dood, op 20 augustus 2012, rond halftwee 's middags nog telefonisch contact met hem heeft gehad. Hij voelde zich toen prima. Tjipke was sowieso een gezonde man, zeggen de dochters, en hij was nooit ziek. Dat blijkt ook uit zijn medisch dossier waaruit valt op te maken dat hij in 2006 voor het laatst medicatie voorgeschreven kreeg van de huisarts. Wat de twee dochters ook dwarszit, is dat hun vader ooit tegen een kennis heeft gezegd dat Ada wel heel vaak medicatie van haar patiënten mee naar huis nam. Ook zei hij meerdere keren gekscherend: 'Als je mij dood aantreft, dan weet je hoe het komt.'

De zussen staan niet alleen in hun wantrouwen. Ook bij Ada's vier zoons uit haar huwelijk met Ruud doet Tjipkes tragische dood allerlei alarmbellen rinkelen. Want ook Tjipke is overleden aan een hartstilstand, net als hun vader Ruud acht jaar eerder. Daarnaast denken de jongens dat hun vader niet zo onverwacht is overleden als hun moeder doet voorkomen. Het kost hun heel veel moeite, maar ook zij gaan op een gegeven moment naar de politie om over hun vermoedens te praten. Een van de jongens vertelt dat hij zijn moeder door de telefoon tegen een bekende hoorde zeggen dat haar man, twee dagen voordat hij stierf, symptomen vertoonde van iemand die doodgaat. Terwijl ze de hele tijd tegen haar kinderen zei dat het onnodig was om met hun vader naar het ziekenhuis te gaan. Een van de jongens wil het eigenlijk niet zeggen, nee, hij wil niet eens denken dat zijn moeder bij de dood van zijn vader Ruud betrokken kan zijn, verklaart hij aan de politie.

Net als bij Ada's kinderen en stiefkinderen slaat nu ook bij haar vader en stiefmoeder de twijfel toe. Zeker als ze horen dat hun kerngezonde schoonzoon Tjipke het, net als hun eerste schoonzoon Ruud acht jaar eerder, plots aan zijn hart had. De verklaringen van de familieleden zijn voor het OM aanleiding om een onderzoek naar Tjipkes dood in te stellen.

Ada's handelingen in de dagen rond Tjipkes dood worden in kaart gebracht. Al snel blijkt dat ze geen contact heeft opgenomen met de huisartsenpost, iets wat haaks staat op wat ze een collega